

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: KŽ.50/05
Brčko, 09.10.2006. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Maide Kovačević, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Ruže Gligorević, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tanje Šakić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženih: J. S. zv. S. sina M., L. K. sina M. i F. K. zv. F. kéeri I., svi iz B.–B. D. BiH, zbog kaznenog djela – Silovanje iz članka 88. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona Republike Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, branitelja optuženog J. S., odvjetnika M. M. iz B., branitelja optuženog L. K., odvjetnika O. M. iz B. i branitelja optužene F. K., odvjetnika S. M. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp.9/02 od 14.01.2005. godine, na javnoj sjednici kaznenog vijeća održanoj dana 09.10.2006. godine, u prisutnosti Zamjenika Javnog Tužitelja Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine Sadike Fatić, branitelja optuženog J. S., odvjetničkog pripravnika D. O. iz Odvjetničke kancelarije M. M. iz B., optuženog L. K. i njegovog branitelja, odvjetnika O. M., optužene F. K. i njenog branitelja, odvjetnika S. V. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, a u odsutnosti uredno obavještenog optuženog J. S., donio je i javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, branitelja optuženog J. S., odvjetnika M. M. iz B., branitelja optuženog L. K., odvjetnika O. M. iz B. i branitelja optužene F. K., odvjetnika S. M. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp.9/02 od 14.01.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp.9/02 od 14.01.2005. godine oglaseni su krivim i to: **J. S.**, da je radnjama opisanim pod točkom 1. izreke pobijane presude počinio kazneno djelo – Silovanje iz članka 88. stavak 1. Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ-a R BiH), za koji mu je prvostupanjski sud primjenom navedenog zakonskog propisa, te članka 5., 38. i 41. preuzetog Kaznenog zakona

bivše SFRJ (u daljem tekstu: preuzetog KZ-a bivše SFRJ) utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije godine), te da je radnjama opisanim pod točkom 2. izreke pobijane presude počinio kazneno djelo – Silovanje iz članka 88. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. KZ-a R BiH, za koje mu je prvostupanjski sud primjenom navedenog zakonskog propisa te članka 41., 42. stavak 1. točka 2. i članka 43. stavak 1. točka 1. preuzetog KZ-a bivše SFRJ utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, pa ga je prvostupanjski sud primjenom navedenih zakonskih propisa te članka 48. preuzetog KZ-a bivše SFRJ osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 10 (deset) mjeseci, **L. K.** da je radnjama opisanim pod točkom 2. izreke pobijane presude počinio kazneno djelo – Silovanje iz članka 88. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. KZ-a R BiH, za koje ga je prvostupanjski sud primjenom navedenog zakonskog propisa te članka 41., 42. stavak 1. točka 2. i članka 43. stavak 1. točka 1. preuzetog KZ-a bivše SFRJ osudio na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i **F. K.**, da je radnjama opisanim pod točkom 1. izreke pobijane presude počinila kazneno djelo – Silovanje iz članka 88. stavak 1. KZ-a R BiH u svezi sa člankom 24. preuzetog KZ-a bivše SFRJ, za koji ju je prvostupanjski sud primjenom navedenog zakonskog propisa, te članka 41., 42. stavak 1. točka 2. i članka 43. stavak 1. točka 1. preuzetog KZ-a bivše SFRJ osudio na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci.

Temeljem članka 188. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP-a BD BiH) optuženi su obvezni platiti troškove kaznenog postupka u iznosu od 833,50 KM i paušal za rad suda u iznosu od po 100,00 KM, sve u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude, pod prijatnjom prinudnog izvršenja.

Temeljem članka 198. stavak 3. ZKP-a BD BiH oštećena S. S. i S. B. su sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevom u cijelosti upućeni na parnicu.

Optuženi L. K. i I. K. su temeljem članka 284. točka c) ZKP-a BD BiH oslobođeni od optužbe da su radnjama opisanim u stavku II izreke pobijane presude počinili kazneno djelo – Silovanje iz članka 88. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. KZ-a R BiH.

Temeljem članka 189. stavak 1. ZKP-a BD BiH troškovi postupka u odnosu na optuženog I. K. su pali na teret proračunskih sredstava suda.

Protiv navedene presude žalbe su u zakonskom roku izjavili Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, branitelj optuženog J. S., odvjetnik J. A. iz B. pri kojoj je ostao novi branitelj M. M., odvjetnik iz B., branitelj optuženog L. K., odvjetnik O. M. iz B. i branitelj optužene F. K., odvjetnica S. M. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine.

Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine je podneskom broj Kt.569/01 od 25.03.2005. godine dalo odgovor na žalbe branitelja optuženih u kojem navodi da su žalbe branitelja optuženih neosnovane, te predlaže da ih ovaj sud odbije.

Podnesenom žalbom od 15.03.2005. godine Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine prvostupanjsku presudu pobija zbog povrede Kaznenog zakona, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazneno-pravnoj sankciji.

U obrazloženju žalbe se navodi da je prvostupanjski sud potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje, ali da je izveo pogrešan zaključak da nije dokazano da je optuženi L. K. radnjama opisanim u točki 1. izreke pobijane presude, počinio kazneno djelo – Silovanje u pomaganju iz članka 88. stavak 1. KZ-a RBiH, na štetu Stanković Stane, dok je pak prvostupanjski sud pravilno zaključio da nema dokaza da su optuženi L. K. i I. K. počinili kazneno djelo – Silovanje u pokušaju iz članka 88. stavak 1. KZ-a RBiH u svezi sa člankom 19. preuzetog KZ-a bivše SFRJ na štetu I. i S. K.

Nadalje se u žalbi Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine ističe da je prvostupanjski sud prigodom odmjeravanja kazne optuženim precijenio značaj olakšavajućih okolnosti, a nije u dovoljnoj mjeri cijenio okolnosti pod kojim je ovo djelo počinjeno, kao i status oštećenih osoba koji su imale u vrijeme počinjenja kaznenog djela.

Stoga predlaže da ovaj sud uvaži žalbu i preinači prvostupanjsku presudu tako što će optuženog L. K., zbog radnji opisanih u točki 1. izreke optužnice oglasiti krivim i kazniti zbog počinjenja kaznenog djela – Silovanje u pomaganju iz članka 88. stavak 1. KZ RBiH u svezi sa člankom 24. preuzetog KZ-a bivše SFRJ, a optuženim S. J., L. K. i F. K. izreći kazne propisane za to djelo, bez primjene odredaba o ublažavanju kazne.

Branitelj **optuženog J. S.**, odvjednik J. A. iz B., žalbu na prvostupanjsku presudu izjavljuje zbog bitne povrede odredbi kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni.

Bitnu povredu odredbi kaznenog postupka branitelj vidi u tomu da je prvostupanjski sud prihvatio nezakonito donijeto rješenje o provođenju istrage Kantonalnog suda u Tuzli, kao i rezultate nezakonito provedene istrage, na temelju čega je Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine podiglo optužnicu prema Zakonu o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, a da okrivljeni uopće nisu pozivani radi ispitivanja tijekom istrage koja je vođena u 2000. godini pred Istražnim sudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine.

U žalbi se dalje navodi da je izreka prvostupanjske presude suprotna članku 297. stavak 1. ZKP-a (ne navodi kojeg) u pogledu razumljivosti, jer je iz točke 2. izreke nejasno što su to počinili optuženi J. S. i L. K., i kakve je radnje u odnosu na izvođenje oštećenih iz škole počinio J. S. Nemoguće je razlučiti da li je optuženi J. S. počinio sve radnje iz točke 1. i 2. izreke presude.

Nadalje branitelj u žalbi navodi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu postupka time što nije ukazao na počinitelja kaznenog djela, kada u tijeku dokaznog postupka dođe do saznanja o počinitelju, pošto je oštećena S. S. nedvosmisleno tijekom istrage, a i na glavnoj raspravi, izjavila da ju je silovao D. M., tako da sud iz nerazumljivih razloga prihvata ovu izjavu u dijelu da je oštećena silovana, ali ne i u dijelu tko je počinitelj.

Prvostupanjski sud je pogrešno utvrdio činjenično stanje jer nije prihvatio iskaz službenih osoba koje su u vrijeme ovog događaja poduzimili službene radnje i to O. O. i O. M., a kojim su oštećene dale izjave iz kojih se nije dalo zaključiti da su silovane. Pored toga iz iskaza saslušanih svjedoka proizilazi da optuženi J. S. uopće nije bio u sobi sa oštećenom S. S., a niti ga je ona prepoznala kada je sutradan upriličeno prepoznavanje počinitelja, iako je on bio u stroju za prepoznavanje. Sama oštećena je kao počinitelja navela D. M. Tijekom dokaznog postupka također nije dokazan dogovor među optuženim da izvedu žene iz škole, kao niti točan broj osoba koje su ulazile u učionicu, jer su u tom dijelu iskazi svjedoka različiti.

Također, po mišljenju branitelja prvostupanjski sud nije dokazao da su optuženi J. S. i L. K. počinili djelo koje im se u točki 2. izreke prvostupanjske presude stavlja na teret, niti na to upućuje bilo koji dokaz koji je proveden, kao niti pročitani iskaz oštećene K. B. Oštećena takođe nije prepoznala ove optužene kao počinitelje, jer bi bar optuženog L. K. prepoznala zbog karakterističnih ozljeda lica.

Pored toga prvostupanjski sud je propustio utvrditi broj i identitet muških osoba koje su kritične večeri bili u obiteljskoj kući strica L. K., s obzirom da iz izvedenih dokaza proizilazi da ih je bilo veći broj od onog koje je sud u presudi identificirao. Nije utvrđeno pouzdano niti koje ženske osobe su izvedene te večeri iz učionice, jer se u iskazima saslušanih svjedoka i optuženih pominje posve različit broj, njihova životna dob, boja kose, stas i ostalo.

Kako Tužiteljstvo navode optužnice nije potkrijepilo odgovarajućim dokazima, a niti je prvostupanjski sud nedvojbeno utvrdio da je optuženi počinio kaznena djela koja mu se stavljaju na teret, morao je sukladno članku 5. i 6. ZKP-a BD BiH donijeti oslobađajuću presudu.

Kada je u pitanju kazna koju je prvostupanjski sud izrekao optuženom S. J., po navodima žalbe branitelja, ona je potpuno neprimjerna zbog činjenice da je optuženi samo bio prisutan kada su određene protupravne radnje poduzimane prema ženama smještenim u školi o strane njegovih suboraca. S obzirom da je sam u svemu učestvovao neprimjerenim pipkanjem navedenih žena, tako da, ako u njegovim radnjama ima elemenata protupravnosti i vinosti, sud mu je trebao izreći mnogo blažu kaznu.

Branitelj **optuženog L. K.**, odvjetnik O. M. iz B. žalbu na prvostupanjsku presudu izjavljuje zbog bitne povrede odredbi kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni.

Bitna povreda kaznenog postupka bi se sastojala u tomu da je izreka pobijane presude nerazumljiva pošto se u točki 2. izreke presude optuženom L. K. i S. J. stavlja na teret i radnja iz točke 1. izreke presude, iako je za te radnje na strani 4. pobijane presude optuženi L. K. oslobođen od optužbe.

Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u pogledu radnji koje se drugooptuženom stavljaju na teret u točki 2. izreke presude sastoje se u činjenici da tijekom glavne rasprave nije utvrđivao, a niti utvrđeno da je optuženi zajedno sa S. J. počinio te radnje.

Prema iskazima saslušanih svjedoka A. B., M. B. i Lj. T., oštećenu K. B. su izvodile dvije muške osobe po imenu S. i I., međutim, sud niti je utvrđivao, a niti utvrdio koliko puta je oštećena K. B. izvođena iz učionice, kao i tko je osoba duže crne kose koju su optuženi dirali po grudima te večeri na školskom hodniku.

Tijekom prvostupanjskog postupka sud nije utvrđivao, a niti bilo kojim dokazom utvrdio činjenice navedene u izreci pobijane presude, i to "i nakon što su prijeteći joj da će zaklati nju i njezinu djecu, ako ne pristane na spolni odnos, tako svladali njen otpor L. K. je skinuvši je, izvršio obljubu...", jer niti jedan saslušani svjedok direktno ili indirektno nije mogao potvrditi da se silovanje desilo na ovakav način. Nadalje nije ničim utvrđeno da se desio čin silovanja, jer to nije u svom nalazu potvrdio liječnik ginekolog Kliničkog centra u T., a niti službene osobe koje su obavljale radnje saslušavanja oštećenih nisu potvrdile da su im oštećene izjavile da su silovane. Pored toga oštećena prigodom prepoznavanja počinitelja, koje je obavljeno pred školom, nije mogla identificirati optuženog L. K. i pored karakterističnog "crvenog oka", tako da je očigledno da je dokazima kojim su utvrđene činjenice na glavnoj raspravi utvrđeno nešto sasvim suprotno onomu što je navedeno u izreci presude. Pošto je prvostupanjski sud zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u obrazloženju presude izostavio odlučne činjenice, zbog čega je obrazloženje suprotno izreci, time je počinio bitnu povredu odredbi kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k) ZKP-a BD BiH.

Branitelj nadalje ističe da su sve osobe koje su boravile u školi, pa i oštećena K. B., već sutradan od događaja poznavale osobu po imenu L. K. po njegovom karakterističnom krvavom oku, ali da niti jedna osoba koja je noć prije silovana nije mogla prepoznati L. kao počinitelja, naprotiv sve osobe koje su te večeri izvedene iz učionice su se pohvalno izražavale o L. K. tvrdeći da im je pomogao i spasio od silovanja.

Stoga branitelj predlaže da ovaj sud uvaži ovu žalbu, ukine prvostupanjsku presudu, te svojom odlukom oslobodi optuženog L. K. od odgovornosti za djelo za koje je oglašen krivim ili da spornu prvostupanjsku presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Branitelj **optužene F. K.**, odvjetnica S. M. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, izjavljuje žalbu zbog bitne povrede odredbi kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni i troškovima kaznenog postupka.

U žalbi se navodi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredbi kaznenog postupka jer je proveo kazneni postupak po odredbama Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine", broj 10/03 od 24.06.2003. godine), što je suprotno članku 402. Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine", broj 7/00 od 30.11.2000. godine), po kojemu je trebalo voditi prvostupanjski kazneni postupak s obzirom da je ovaj zakon povoljniji za optužene, jer su prema članku 283. stavak 1. točka f) tog Zakona u vrijeme suđenja postojale okolnosti koje isključuju kazneno gonjenje, čime je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredbi kaznenog postupka iz članka 297. stavak 2. važećeg Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine.

Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje branitelj optužene F. K. vidi u tomu da je prvostupanjski sud činjenično stanje u pogledu silovanja oštećene S. S. utemeljio na dijelu njenog iskaza, iako je on u suprotnosti s nalazom specijaliste ginekologa Kliničkog centra u T. od 20.09.1992. godine, gdje se ne navodi da je bilo povrijeđivanja na vanjskim genitalijama i tijelu oštećene. Pored toga sud je propustio obaviti medicinsko vještačenje oštećene S. S., po vještaku neuropsihijatru, iako je iz medicinske dokumentacije spisa predmeta razvidno da se liječila na odjelu neuropsihijatrije, što je bilo nužno kako bi se utvrdilo, da li i u kojoj mjeri se može pokloniti vjera iskazu ovog svjedoka kod utvrđivanja pravno relevantnih činjenica.

Branitelj nadalje u žalbi prigovara visini izrečene kazne trećeoptuženoj s obzirom da joj se stavlja na teret pomaganje pri počinjenju kaznenog djela – Silovanje iz članka 88. stavak 1. KZ-a RBiH, ovo zbog toga što su radnje koje joj se stavljaju na teret realno bile bez većeg pravnog značaja, pošto bi optuženi, ukoliko je kod njih već postojala odluka da počine kazneno djelo, pristupili realiziranju svoje namjere i bez pomoći optužene F. K. Sud je pravilno cijenio olakšavajuće okolnosti na strani optužene ali je pri odmjeravanju kazne morao odmjeriti kaznu znatno manju od izrečene.

U pogledu dosuđenih troškova kaznenog postupka obrana smatra da su se stekli potrebni uvjeti za oslobođenje od plaćanja troškova jer je optužena

nakon smrti izvanbračnog druga ostala samohrana majka troje malodobne djece, bez redovitih prihoda i imovine.

Zbog svega naprijed navedenog u žalbi se predlaže da ovaj sud ukine prvostupanjsku presudu, održi raspravu ili preinači prvostupanjsku presudu i odbije optužbu ili izrekne manju kaznu, te optuženu F. K. oslobodi od plaćanja troškova kaznenog postupka.

Na javnoj sjednici kaznenog vijeća ovog suda održanoj dana 05.10.2006. godine, kojoj su prisustvovali zamjenik Javnog Tužitelja Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine Sadika Fatić, optuženi L. K. i njegov branitelj O. M., odvjetnik iz B., optužena F. K. i njen branitelj S. M., odvjetnik iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, branitelj prvooptuženog M. M., odvjetnik iz B., dok J. S. nije prisustvovao iako je uredno obavješten, podnositelji žalbi su ostali kod navoda i prijedloga iznesenim u žalbama.

Ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu u dijelu u kojem se pobija izjavljenim žalbama nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga.

Nije u pravu Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine kada tvrdi da je prvostupanjski sud povrijedio odredbe kaznenog zakona kada je zaključio da nije dokazano da je drugooptuženi L. K., radnjama opisanim u točki 1. izreke prvostupanjske presude, počinio kazneno djelo – Silovanje iz članka 88. stavak 1. u svezi sa člankom 24. preuzetog KZ-a bivše SFRJ, jer preciziranom optužnicom sa glavne rasprave od 11.01.2005. godine, tako nešto drugooptuženom nije niti stavljeno na teret, nego pokušaj silovanja iz članka 88. stavak 1. u svezi sa člankom 19. preuzetog KZ-a bivše SFRJ, za koje kazneno djelo ga je prvostupanjski sud zajedno sa optuženim I. K., i po priznanju podnositelja žalbe, s pravom oslobodio optužbe, temeljem članka 284. točka c) ZKP-a BD BiH, jer iz provedenih dokaza ne proizilazi da su optuženi počinili kazneno djelo koje im se stavlja na teret.

Neosnovano se dalje u žalbi Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine prigovara da je prvostupanjski sud prigodom odmjeravanja kazni optuženim precijenio značaj olakšavajućih okolnosti zanemarujući okolnosti pod kojim je djelo učinjeno i status oštećenih osoba. Ovakav stav Tužiteljstva nema valjanog uporišta, s obzirom da je prvostupanjski sud pri odmjeravanju kazne optuženim pored ostalih okolnosti morao cijeniti i činjenice vezane uz osobne prilike optuženih, pa i činjenicu da je od počinjenja djela prošlo preko 12 godina u kojem periodu optuženi nisu pokazali asocijalnost u ponašanju. Isto tako prvostupanjski sud je pri odmjeravanju izrečenih kazni imao u vidu da su djela počinjena u vrijeme ratnog stanja, s tim što je kao otežavajuću okolnost svim optuženim uzeo činjenicu da način odvođenja ženskih osoba smještenih u Osnovnoj školi u B. nije bio primjeren njihovom statusu, u smislu njihove

mogućnosti da slobodno odlučuju o svojim postupcima i mogućnosti slobode kretanja.

Kada se sve ove okolnosti posmatraju u međusobnoj svezi, po ocjeni ovog suda, kazne na koje je prvostupanjski sud osudio optužene, i to J. S. na jedinstvenu kaznu od 3 (tri) godine i 10 (deset) mjeseci, optuženog L. K. na 2 (dvije) godine i optuženu F. K. na 6 (šest) mjeseci zatvora, predstavljaju adekvatnu mjeru težini kaznenih djela, stupnju njihove kaznene odgovornosti i okolnostima pod kojim je došlo do počinjenja kaznenih djela koja im se stavljaju na teret.

Kada su u pitanju žalbeni prigovori branitelja prvooptuženog J. S., odvjetnika J. A. iz B., kod kojih je ostao i naknadno angažirani branitelj M. M., odvjetnik iz B., gdje se tvrdi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredbi kaznenog postupka time što je prihvatio nezakonito doneseno rješenje o provođenju istrage, kao i samu istragu od strane Istražnog suca Kantonalnog suda u Tuzli, po ocjeni ovog suda takvi prigovori branitelja su apsolutno bez zakonskog osnova.

Naime, uvidom u kazneni istražni spis Kantonalnog suda u Tuzli broj Ki.158/97-V, koji je kasnije preuzet u stadiju istrage od Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i vođen pod brojem Ki.39/01, nedvojbenim je utvrđeno da je Istražni sudac Kantonalnog suda u Tuzli, na temelju Zahtjeva Kantonalnog Tužiteljstva u Tuzli od 28.10.1997. godine, nakon što je ispitao osumnjičene L. K. i F. K. dana 25.03.1998. godine, J. S. dana 18.06.1999. godine, I. K. dana 11.06.1999. godine, donio Rješenje o provođenju istrage protiv navedenih osumnjičenih dana 13.12.1999. godine. Istraga nije naložena u pogledu osumnjičenog D. M., jer je u tijeku postupka za donošenje rješenja za provođenje istrage stupio na snagu novi Kazneni Zakon Federacije Bosne i Hercegovine koji nije propisao bludne radnje kao zasebno kazneno djelo, zbog čega je Kantonalno Tužiteljstvo podneskom od 18.11.1999. godine odustalo od zahtjevanja provođenja istrage u odnosu na osumnjičenog D. M..

Rješenje o provođenju istrage je postalo pravomoćno 20.03.2000. godine, jer branitelj okrivljenih nisu izjavili žalbe na rješenje, a u odnosu na okrivljene J. S. i F. K. uručenje je izvršio putem oglasne ploče suda, nakon višekratno bezuspješnog pokušaja osobne dostave.

U daljenjem tijeku istražni sudac Kantonalnog suda Tuzla je proveo, u skladu sa ZKP-om FBiH, sve istražne radnje koje je u Zahtjevu predložilo Kantonalno Tužiteljstvo u Tuzli, da bi spis nakon toga 01.08.2001. godine bio ustupljen Osnovnom sudu Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, koji je na prijedlog Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine dopunio istragu saslušanjem oštećene S. i Il. K., te svjedoka D. K. i Z. S.

Nakon okončanja istrage pred Osnovnim sudom Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine od 14.12.2002. godine, Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine je dana 14.01.2002. godine podiglo Optužnicu protiv optuženih po odredbama ZKP-a FBiH, što je bio logičan i jedini mogući slijed stvari s obzirom da su sve radnje i dokazi prikupljeni u istrazi koja je provedena po odredbama ZKP-a FBiH, tako da je prvostupanjski sud pravilno postupio kada je prvostupanjski postupak proveo po odredbama Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine.

U tom smislu su suvišni i neutemeljeni žalbeni prigovori branitelja J. A. na zakonitost kaznenog istražnog postupka, kao i na zakonitost pribavljenih dokaza u tom postupku.

Nije u pravu branitelj prvooptuženog kada u žalbi tvrdi da je izreka pobijane presude nejasna i da je suprotno obrazloženju jer se iz točke 2. izreke ne vidi što su to optuženi J. S. i L. K. počinili u odnosu na radnje opisane u točki 1. izreke te iste presude. Naime, prvostupanjski sud je opisujući okolnosti koje su prethodile počinjenju kaznenog djela iz članka 88. stavak 1. KZ-a R BiH, od strane optuženog J. S., koje su u vremenskom kontinuitetu sa radnjama počinjenja kaznenog djela iz članka 88. stavak 2. KZ-a BiH, koje se stavljaju na teret optuženom S. J. i optuženom L. K., u cilju izbjegavanja ponavljanja radnji, koje su prethodile radnjama koje ulaze u obilježja kaznenog djela, upotrijebio jezičku konstataciju "iste večeri, na istom mjestu, a nakon što su izvršili radnje opisane pod točkom 1.". Ovim se ni najmanje ne dovodi u dilemu što se podrazumijeva pod tim "nakon što su izvršili radnje", jer je iz činjeničnog opisa točke 1. presude u potpunosti jasno da se te radnje, u pogledu optuženog J. S., odnosi na prisilan spolni odnos sa oštećenom S. S., a u pogledu optuženog L. K. na radnje izvođenja tri ženske osobe iz školske učionice u B. i dovođenje u kuću svog strica.

Neosnovano se dalje u žalbi branitelja prvooptuženog prigovara na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje tijekom provođenja prvostupanjskog postupka, jer je prvostupanjski sud s punim pravom odlučne činjenice u pogledu optuženog J. S., za radnje opisane u točki 1. pobijane presude, utemeljio na iskazu oštećene S. S. i obrani koju je prvooptuženi iznio tijekom kaznenog istražnog postupka. Povezujući ta dva iskaza s obranama ostalih optuženih, kao i iskazima oštećenih S. i I. K., nedvojbenim se zaključuje da je jedina muška osoba koja je te večeri 18.09.1992. godine, u obiteljskoj kući P. K. u B. ušla u sobu sa oštećenom S. S. bila upravo J. S., tako da je u pravu prvostupanjski sud kada je otklonio svaku dilemu po pitanju osobe D. M., kao mogućeg počinitelja silovanja na štetu S. S., jer je sama S. S. više puta ponovila da svoja saznanja o identitetu počinitelja temelji na tomu što joj je pri njenom saslušanju rekao tada policijski inspektor O. O. Dakle, niti u jednom momentu S. S. nije tvrdila da je osoba koja ju je silovala D. M., nego pak da joj je policijski inspektor prigodom saslušanja priopćio da se osoba za koju se sumnja da ju je

silovala zove D. M., tako da je u tom smislu razumljivo uvjerenje oštećene S. S. da se ta osoba stvarno i zove D.

Stoga je sasvim logično da prvostupanjski sud nije prihvatio obranu prvooptuženog koju je iznio tijekom glavne rasprave, jer je nelogična i neistinita, a sam optuženi nije mogao racionalnim razlozima obrazložiti zašto je u istrazi izmijenio drugačiju obranu.

Kada je u pitanju činjenično stanje vezano za kazneno-pravne radnje iz točke 2. izreke pobijane presude, koje se odnose na počinjenje kaznenog djela iz članka 88. stavak 2. KZ-a BiH od strane optuženog J. S., s punim pravom je prvostupanjski sud u pogledu okonosti počinjena ovog djela na štetu K. B., punu vjerodostojnost dao iskazima svjedoka A. B., M. B. i Lj. T., s obzirom da su one izravni očevici okolnosti odvođenja oštećene K. B., kao i svjedoci psiho-fizičkom stanju oštećene nakon što je vraćena u zajedničku spavaonu. Opravdano je prvostupanjski sud uzeo utvrđenim činjenicu da je oštećena K. B. te večeri silovana od strane optuženih J. S. i L. K., s obzirom da se K. povjerila svojoj svekrvi A. B., a činjenicu silovanja od strane dvije muške osobe oštećena je potvrdila i u svojoj izjavi datoj tadašnjem istražnom sucu O. M. i policijskom inspektoru O. O., koju su ove osobe potvrdile prigodom svog svjedočenja pred prvostupanjskim sudom.

Po ocjeni ovog suda nije dvojben identitet osoba koje su silovale oštećenu K. B., bez obzira što ona nije mogla počinitelje identificirati prigodom tada upriličenog prepoznavanja pred školom u B., iz razloga što iz samih obrana optuženih J. S. i L. K. proizilazi da su se jedino oni od muških osoba, nakon događaja u obiteljskoj kući L. strica, vratili u prostorije Osnovne škole u B. kako bi sproveli oštećene S. S., te S. i I. K., dok su svi ostali akteri (M. A., I. K., D. M. i F. K.) otišli svojim kućama. Ovu činjenicu su potvrdili u svojim obranama i sami optuženi jer su priznali da su se pred školom zadržali još sat vremena, gdje su pili, nakon čega su ovisno o tomu koja obrana je u pitanju, ušli u drugu učionicu i izvikali (izveli) L. prijateljicu.

Prema kazivanju svjedoka smještenih u toj učionici radilo se upravo o K. B. koja se, nakon tog izvođenja od strane dvije muške osobe i dužeg izbjivanja, vratila sva potrešena i plaćući povjerila svojoj svekrvi A. B. kako su je silovale dvije muške osobe koje su već tijekom tog dana bile kod njih u spavaoni.

Bespredmetni su prigovori branitelja da nije utvrđen broj muških osoba koje su bile prisutne događanjima u kući L. strica, kao niti broj ženskih osoba koje su te večeri izvedene iz učionice Osnovne škole u B., jer je iz iskaz samih optuženih na nesumnjiv način utvrđeno da su u kući L. strica te večeri bili J. S., L. K., I. K., M. A., D. M. i F. K., a da su u tu istu kuću od ženskih osoba dovedene S. S., I. i S. K., te da nitko drugi u vrijeme događaja nije bio prisutan predmetnom događaju.

Iz svega naprijed navedenog nedvojbeno proizilazi da je prvostupanjski sud u pogledu radnji koje se optuženom S. J. stavljaju na teret u točki 1. i 2. izreke prvostupanjske presude, potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice, dao valjane razloge zbog kojih te činjenice smatra utvrđenim i pravilno primjenio kazneni zakon pravno kvalificirajući radnje iz točke 1. izreke presude kao kazneno djelo – Silovanje iz članka 88. stavak 1., a radnje opisane u točki 2. izreke presude kao kazneno djelo – Silovanje iz članka 88. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. KZ-a R BiH.

Za počinjeno kazneno djelo opisao u točki 1. izreke pobijane presude prvostupanjski sud je optuženom primjenom članka 5., 38. i 41. preuzetog KZ-a bivše SFRJ utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 2 godine, a kazneno djelo iz točke 2. izreke presude primjenjujući odredbe članka 41., 42. stavak 1. točka 2. i 43. stavak 1. točka 1. preuzetog KZ-a bivše SFRJ utvrdio kaznu zatvora od 2 godine, te je primjenom članka 48. istog Zakona optuženog J. S. osudio na jedinstvenu kaznu zatvora od 3 (tri) godine i 10 (deset) mjeseci. Pri odmjeravanju kazne prvostupanjski sud je cijenio sve okolnosti koje mogu bitno utjecati na visinu kazne i s pravom je optuženom utvrđenu kaznu za kazneno djelo iz točke 2. izreke presude ublažio ispod donje granice propisane kazne za to djelo cijeneći vremensku distancu i okolnost da je optuženi zasnovao obitelj, tako da je prigovor branitelja na visinu izrečene kazne apsolutno proizvoljan i neprihvatljiv.

Kada je u pitanju žalba branitelja drugooptuženog L. K., odvjetnika O. M. iz B., u kojoj prigovara da je izreka pobijane presude u točki 2. nerazumljiva, ako se ima u vidu oslobađajući dio presude sa strane 4., jer se ne zna što se to drugooptuženom L. K. odista stavlja na teret, po ocjeni ovog suda je potpuno neosnovan. Naime, nije sporno da je drugooptuženi L. K. točkom II izreke pobijane presude oslobođen zajedno sa I. K., da su radnjama opisanim u točki 1. izreke presude počinili kazneno djelo – Silovanje iz članka 88. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. KZ-a R BiH, na štetu I. i S. K., tako da se uvodni rečenični sklop upotrijebljen kod činjeničnog opisa radnje počinjenja kaznenog djela iz točke 2. izreke prvostupanjske presude, koji glasi "isto veče, na istom mjestu, nakon što su izvršili radnje pod točkom 1. (odnosi se na J. S. i L. K.), ne odnosi na oslobađajući dio presude, nego na činjenice vezane za okolnost koje su prethodile počinjenju kaznenih djela iz točke 1. i 2. prvostupanjske presude, a koje su zbog vremenskog kontinuiteta radnji zajedničke radnjama počinjenja kaznenog djela, kako iz točke 1. tako i iz točke 2. izreke prvostupanjske presude. U tom smislu ne stoji prigovor branitelja da je izreka pobijane presude nejasna, pa samim tim niti da je počinjena bitna povreda odredbi kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k) ZKP-a.

Neosnovano se dalje u obrazloženju žalbe branitelja drugooptuženog prigovora da je prvostupanjski sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje u pogledu identiteta osoba, koje su iz druge učionice izveli K. B., u koliko

navrata su te osobe ulazile u učionicu, kao i tko je ženska osoba duge crne kose s kojom je drugooptuženi pušio cigaretu na hodniku pored učionica.

Prigovor u pogledu identiteta muških osoba koje su izvele K. B. iz učionice u kojoj je spavala s djecom i svekrvom nemaju osnova jer je iz cjelovitog svjedočenja A. B., M. B. i Lj. T., na koja se poziva branitelj, razvidno da one a niti samo oštećena K. B. nisu znale stvaran identitet niti jedne osobe koje su se tu noć ili tijekom tog dana pojavljivale u učionici, tako da se pominjanje imena S. i I. navodi u kontekstu nagađanja svjedokinja koje su tijekom kasnijih međusobnih razgovora načule da se netko od počinitelja tako zove. Jedino što je A. B. pouzdano znala o identitetu počinitelja je ono što joj je u povjerenju rekla njena snaha – oštećena K. B. a to je da su je silovala dvojica mladića koji su dolazili taj dan u njihovu učionicu.

U koliko navrata su počinitelji ulazili u učionicu u kojoj su sa ostalim ženama i djecom boravila oštećena K. B., po ocjeni ovog suda, nije od suštinskog značaja u činjeničnom smislu, ali radi otklanjanja te dileme potrebno je navesti da su upravo svjedokinje, koje navodi branitelj, u svojim iskazima potvrdile da se radilo o dvije muške osobe s baterijom u ruci, a samo svjedokinja Lj. T. nije mogla reći određeno da li se radilo o dvije ili tri muške osobe, te je broj ulazaka tih osoba drugačije opisivala od ostalih svjedokinja navodeći da su te osobe "prvo pozvali ženu po imenu M. da pođe sa njima, ali ona je počela da zapomaže... pa su je oni vratili nazad u učionicu... nakon toga došli su do K. B."

Kada je u pitanju identitet izvjesne ženske osobe crne kose sa kojom su optuženi pušili cigaretu na hodniku, ovaj sud cijeni da je upitno da li je ta osoba uistinu postojala kao i da li se taj događaj desio, s obzirom da o njemu u svojim obranama govore isključivo optuženi J. S. i L. K., pa kako niti jedan drugi dokaz ili svjedočenje ne upućuju, niti na razini indicija, da se ovaj događaj uopće desio, to nije bilo niti nužno utvrđivati, jer se očito radi o izmišljenom događaju optuženika usmjerenom na relativiziranje njihove odgovornosti za kazneno djelo koje su počinili.

Nije u pravu branitelj drugooptuženog kada u žalbi tvrdi da prvostupanjski sud nije utvrdio okolnosti pod kojim je oštećena K. B. silovana, jer je sadržaj prijetnji, koje je prvostupanjski sud u točki 2. pobijane presude uzeo utvrđenim, utemeljio upravo na svjedočenju A. B., svekrve oštećene K. B., kojoj je K. sutradan povjerila detalje događaja koji se desio noć prije, pokazujući joj i modrice na vratu i ispod desne dojke, žaleći se posebno na "ovog crnog mladića" koji ju je udarao i prijetio njoj i djeci, te je sprječavao da više tako što joj je držao ruku na ustima. Pošto je prvostupanjski sud s punim pravom poklonio vjeru iskazu ove svjedokinje, činjenično stanje u tom dijelu je na potpun i pravilan način utvrđeno.

U tom smislu se branitelj neopravdano poziva na iskaze svjedoka – službenih osoba I. A., N. S. i M. Z., kojim je K. B. prigodom saslušanja navodno

rekla da nije silovana, jer je prvostupanjski sud s pravom ove iskaze cijenio kao pristrane, pošto se radilo o pripadnicima iste vojne formacije, s tim što treba naglasiti da svjedok O. O. nije izjavio da mu je oštećena rekla da nije silovana, nego upravo suprotno da mu je oštećena rekla da jeste silovana od strane dvojice muškaraca.

Neopravdano se dalje u žalbi dovodi u sumnju identitet počinitelja kaznenog djela – Silovanje na štetu K. B. tvrdnjom da je nemoguće da oštećena nije prepoznala počinitelje, kako prigodom samog čina silovanja, tako i kod prepoznavanja upriličenog sutradan pred školom u B., iz prostog razloga što su sve žene koje su smještene u školi bile iz sasvim drugog sela i tu su se nalazile tek drugu noć, tako da je sasvim prirodno da nisu mogle znati točna imena počinitelja pošto se sve dešavalo u kasnim noćnim satima u prostorijama bez električne rasvjete, pa je razumljivo da u tijeku počinjenja kaznenog djela oštećena nije mogla na pouzdan način registrirati lik počinitelja.

Prvostupanjski sud je u pobijanoj presudi dao valjane razloge o odlučnim činjenicama vezanim za počinjenje kaznenog djela koje se stavlja na teret drugooptuženom L. K., tako da ne stoji prigovor branitelja da je počinjena bitna povreda odredbi kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k) ZKP-a.

Kako je iz svega rečenog razvidno da je u pogledu kaznenog djela koje se drugooptuženom L. K. stavlja na teret, prvostupanjski sud potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice i da pri tomu nije počinio niti jednu bitnu povredu odredbi kaznenog postupka, po ocjeni ovog suda, pravilan je zaključak izveo prvostupanjski sud kada je radnje drugooptuženog opisane u točki 2. izreke pobijane presude pravno kvalificirao kao kazneno djelo – Silovanje iz članka 88. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. KZ-a RBiH.

Kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine na koju je osuđen optuženi L. K., po ocjeni ovog suda, u potpunosti je i po vrsti i po mjeri adekvatna kako težini kaznenog djela i stupnju kaznene odgovornosti drugooptuženog, tako i okolnostima pod kojim je došlo do počinjenja ovog kaznenog djela.

Žalbeni prigovor branitelja optužene F. K., odvjetnice S. M. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, da je prvostupanjski sud primjenio Zakon o kaznenom postupku koji nije mogao primjeniti, po ocjeni ovog suda, nema zakonskog utemeljenja iz prostoga razloga što je stjecajem ratnih i poratnih okolnosti preovlađujući dio istrage proveden pred Kantonalnim sudom u Tuzli, po pravilima ZKP-a FBiH, tako da je zbog načela ekonomičnosti postupka i zaštite prikupljenih dokaza bilo jedino opravdano da se postupak okonča po odredbama te kaznene procedure, dakle, prvostupanjski sud nije ovaj postupak proveo po ZKP-u BD BiH ("Službeni glasnik Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine", broj 10/03), pa time niti počinio bitnu povredu odredbi kaznenog postupka iz članka 297. stavak 2. ZKP-a BD BiH.

Neosnovano se u žalbi dalje prigovara da je prvostupanjski sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenice u pogledu radnji koje se stavljaju na teret trećeoptuženoj F. K., jer je odlučne činjenice utemeljio na svjedočenju oštećene S. S., koja je o okolnostima svog silovanja svjedočila potpuno drugačije od ostalih oštećenih i svjedoka, a da je stvarno silovana nije potvrđeno niti liječničkim pregledom u Kliničkom centru u T. Sumnju na iskaz ove svjedokinje baca i činjenica da je i prije i poslije ovog događaja liječena na psihijatriji.

Naime, nije prvostupanjski sud činjenično stanje u pogledu točke 1. izreke pobijane presude utemeljio isključivo na iskazu S. S., nego i na iskazima svjedokinja S. i I. K., posebice glede samog spolnog odnosa optuženog J. S. i oštećene S. S., gdje je svjedokinja I. K. decidirano navela da ju je pokojni M. A. nakon boravka s njom iz jedne sobe uveo u druge sobe u kojoj je oštećena S. S. bila predmetom spolnog općenja s jednim muškarcem, te joj je A. pokazujući to rekao "vidi kako to ona radi". Dakle, prvostupanjski sud nije cijenio isključivo iskaz oštećene S. S., nego ga je cijenio u kontekstu i drugih dokaza koji su ga u bitnim dijelovima potvrđivali, a samim tim činili istinitim.

Što se pak tiče načina odvođenja ove tri ženske osobe iz učionice bespredmetno je raspravljati da li su one otišle dragovoljno ili su "odvučene" u kuću L. strica iz razloga što same okolnosti u kojima su se našle žene iz B., kao i razlog njihovog dovođenja u školu u B., otklanja svaku sumnju da su dragovoljno pošle s uniformiranim, naoružanim i alkoholiziranim muškim osobama.

Pitanje psihičkog zdravlja S. S., po ocjeni ovog suda, znatno je uvjetovano traumama proisteklim iz ovog događaja kao i traumama vezanim uz svjedočenje o tom događaju, međutim, to nikako ne umanjuje dokaznu snagu njenog svjedočenja, tako da je opravdano prvostupanjski sud procijenio da psihijatrijski tretman oštećene nije utjecao na valjanost i istinitost njenog iskaza pa ga je s razlogom prihvatio kao istinit i na njemu, u svezi sa ostalim dokazima, utemeljio činjenično stanje u tom dijelu.

Pošto su iskaz oštećene S. S. u bitnom dijelu potvrdile svjedokinje I. i S. K., s pravom je prvostupanjski sud ovakav iskaz prihvatio i odbio prijedlog branitelja S. M. da se obavi vještačenje po vještaku neuropsihijatru ove svjedokinje – oštećene.

Činjenica da pri ginekološkom pregledu oštećene S. S. u Kliničkom bolničkom centru u T. od 20.09.1992. godine, nisu konstatirane vidljive povrijeđene vanjskih genitalija, nikako ne znači da do spolnog odnosa protivno volji oštećene kritične priigode nije došlo, pošto spolni odnos koji se dogodio protivno volji ženske osobe ne mora nužno za posljedicu imati vidljive povrede vanjskih genitalija pogotovo kada fizička sila nije primarni način svladavanja otpora žrtve silovanja.

Nije u pravu branitelj trećeoptužene kada u žalbi tvrdi da je prvostupanjski sud previsoko odmjerio kaznu optuženoj F. K., jer njeno pomaganje nije imalo većeg učinka na počinjenje djela, ako je do počinjenja došlo, iz razloga što je prvostupanjski sud nedvojbenim utvrdio aktivno učešće trećeoptužene pri odabiru ženskih osoba koje će biti odvedene iz škole, drsko i otresito ponašanje prema tim ženama koje su bili prestrašene, raspoređivanje tih žena po sobama i organiziranje koji će od počinitelja sa kojom od ženskih osoba ići u koju od soba, do toga da je na krajnje neprimjeren način ulazila u sobe gdje su uvedene ženske osobe, požurivala počinitelje čak ih i drsko poticala da počine kazneno djelo, zbog čega je prema kazivanju drugooptuženog L. K., došlo do incidenta na hodniku obiteljske kuće L. strica, kojom prigodom je trećeoptuženoj ispao pištolj.

U istom kontekstu su izjave S. S., I. i S. K., koje su na skoro identičan način opisale ponašanje trećeoptužene F. K., koja im je na kraju svega što se desilo zaprijetila da o ovom događaju ne smiju nikome ništa govoriti, nego da po povratku u učionicu u školi, gdje su smještene sa ostalim ženama iz B., kažu kako su bile na večeri.

Kod takvog činjeničnog stanja stvari razvidno je da je trećeoptužena svojim radnjama u velikoj mjeri omogućila suoptuženim počinjenja radnji koje im se stavljaju na teret, pa ju je prvostupanjski sud na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja opravdano oglasio krivom zbog kaznenog djela – Silovanje iz članka 88. stavak 1. u svezi sa člankom 24. preuzetog KZ-a bivše SFRJ, te joj je, upravo cijeneći sve okolnosti na koje se poziva branitelj u podnesenoj žalbi izrekao kaznu zatvora od 6 mjeseci, koja je po visini znatno ispod najmanje mjere kazne koju zakon predviđa za to kazneno djelo, tako da je i po ocjeni ovog suda ovako izrečena kazna trećeoptuženoj F. K. adekvatna težini djela koje joj se stavlja na teret, a osobito njenom realnom doprinosu počinjenja kaznenog djela i načinu na koji je omogućila počinjenje djela.

Kada su u pitanju troškovi kaznenog postupka branitelj trećeoptužene ničim nije potkrijepio svoje tvrdnje lošem materijalnom stanju obitelji F. K., kako tijekom prvostupanjskog postupka, tako niti u žalbenom postupku, pa kako uz žalbu nije priložio dokaze za tvrdnje iznesene u žalbi, ovaj sud nije mogao meritorno odlučiti postoji li zakonski uvjeti iz članka 188. stavak 4. ZKP-a BD BiH, da bi trećeoptužena bila u cijelosti oslobođena polaćanja troškova kaznenog postupka.

Kako iz svega izloženog nedvojbeno proizilazi da su žalbe Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i branitelja optuženih J. S., L. K. i F. K. neosnovane, ovaj sud je postupio sukladno članku 313. Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i odlučio kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Tanja Šakić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević